

Seyðurin nógv verri fyri í ár enn í fjør

Hvalbingar høvdu seyðasýning leygardagin, men teir eru ikki nøgdir við seyðin

Jósvein Ellenderson fekk úrvalsvirðislonina fyri besta veðurlambið. Her er hann avmyndaður í seyðhúsinum við lambinum. Tað eru abbaðarnir, sum hjálpa honum, tey eru f.v. Beinta, Eyðun og Pætur. Fjórða abbaðarnið eitur Lea, sum býr í Havn, og hon ber kannuna av lambinum. Tað størsta steypið er ferðastey, tað minna er ognarstey

ÁKI BERTHOLDSSEN

Seyðurin er nógv verri fyri í ár, enn hann var í fjør.

Hetta er tann keðiliga nið-

urstöðan, sum hvalbingar ikki sleppa úttanum, eftir seyðasýningina leygardagin.

Teir hava fyrr í heyst havt

veðrassýning í Hvalba, men leygardagin vóru tað so lombini, sum skuldu sýnast.

Tað slepst ikki úttanum, at lombini eru nógv verri

fyri í ár, enn tey vóru í fjør, sigur Eliesar Poulsen í Hvalba.

Hann hevur verið ein av undangongumonnunum í

seyðahaldinum í Hvalba, og tað var hann, sum var ein av stigtakarunum til seyðasýningarnar, sum hava verið fastur tættur í seyðahaldinum í Hvalba nú í nøkur ár.

Hann var eisini ein av fyrrreikarunum hesuferð.

Og hann viðgongur, at hann er ikki sørt vónbrotin av seyðinum í ár.

Lombini eru so nógv verri fyri í ár, enn tey vóru í fjør, sigur Eliesar Poulsen.

Hann sigur, at á sýningini í fjør vóru 86 lomb, og tað fingu 27 lomb fyrstu virðislon.

Í ár vóru 120 lomb við á sýningini, men tað vóru bara sje, sum vóru so fræg, at tey vóru mett til at verða verd at fáa fyrstu virðislon.

Eliesar Poulsen hevur ymsar hugsanir um, hví seyðurin er so nógv verri í ár.

Árið hevur ikki verið so gott, og tað hevur ivaleyst gjørt sítt.

Men hann heldur eisini, at ein orsök er, at tey góðu lombini hini árin, eru ikki gjørd til brund, men eru dripin.

Av teimum sje fyrstu virðislonunum í ár, átti Eliesar sjálvur ikki minni enn fyra.

Men hann hevði havt eitt úrvalslamb frá í fjør og ein virðislonatan veðr til brund.

Og trý av lombunum, hjá Eliasari, sum fingu fyrstu virðislon, vóru undan teimum.

Hann heldur, at tey, sum hava seyð í Hvalba, mugu nú tosa saman um, at tað ber ikki til, at tey góðu lombini verða dripin.

Tað hevur sjálvsagt avgerandi týdning fyri seyðin, at brundarnir eru so góðir sum gjørligt, so tað er

umráðandi at venda hesi gongdini, har eisini tey bestu lombini verða dripin.

Er tað ein, sum ikki hevur brúk fyri einum góðum brundi afturat, kann hann læna onkrum øðrum lambið, ella býta um við eitt annað lamb.

Sjálvur hevur hann ein veðr, sum nú skal brunda á triðja ári.

Næsta ári havi eg so ikki brúk fyri honum aftur, og so kann onkur annar fáa hann, tí ein slíkur veður kann saktans brunda í fyra, fimm, ella seks ár.

Eliesar Poulsen heldur, at tað er neyðugt at koma inn á tað leiðina, tí tað eru góðir brundar, sum alt seyðahald byggir á.

Triggjar úrvalsvirðislonir.

Á sýningini leygardagin, vóru annars triggjar úrvalsvirðislonir lætnar.

Fyrstu úrvalsvirðislon fekk Jósvein Ellenderson.

Hann fekk ferðastey, sum seyðasýningin sjálf hevur latið, umframt ognarstey, sum Sosialurin hevur latið.

Tann, sum vinnur ferðasteypið triggjar ferðir upp í slag, ella fimm ferðir tilsamans, fær tað til ognar.

Tann, sum hevur vundið tað oftast, er Hartvig Hammer, sum hevur vundið tað triggjar ferðir í alt.

Vilmund Mikkelsen og Petur Frits Berg hava vundið tað hvør sína ferð, og nú vann so Jósvein Ellenderson tað.

Aðru úrvalsvirðislon fekk Hanna Eyvindsson og hon fekk steyp, sum Dimmalætting hevur latið og triðju úrvalsvirðislon fekk Rógvi Thomsen og tað steypid hevur Bakkhús hevur latið.

Sunt at kapping er komin í seyðahaldið

Tað er ikki bara í Hvalba, at seyðurin er verri í ár, enn í fjør. Men suðuroyingar hava kanska nakað nógvan seyð á, heldur Dánial á Kjalnesi, sum er royndur seyðasýnsmaður

ÁKI BERTHOLDSSEN

Árið í ár hevur verið vánaligt. Og tað sæst aftur á seyðinum.

Dánial Joensen, bóndi á Kjalnesi í Kollafirði, er royndur seyðasýnsmaður.

Hann hevur í nógv ár ferðast kring landið at sýna seyð og hann var eisini ein av dómarnum á sýningini í Hvalba leygardagin. Hetta er trægju ferð, hann sýnar lomb í Hvalba.

Og hann er samdur við hvalbingar í, at seyðurin í hvalba var nógv verri í ár, enn hann hevur verið onnur ár.

Men hann sigur, at tað er ikki bara í Hvalba, at seyðurin er verri í ár, enn vanligt, tí tað er um alt landið.

Hann sigur, at tað er onki at ivast í, at tað er veðrið í vár, sum hevur alla skyld-

ina.

Tað var óvanliga kalt í mai mánaða, og tað fæddi við sær, at ærnar mistu mjólkina, júst tað tíðina, lombini hava mest brúk fyri henni.

Kuldin fæddi eisini við sær, at gróðurin kom sera seint.

Og avleiðingar av tí, siggja vit nú. Ikki bara í Hvalba, men um alt landið, sigur kjalnesbóndin.

Hann skal tí ikki vera hansara orð, at orsøkin til tað vánaliga úslitið í Hvalba um vikuskiftið er, at hvalbingar hava dripið tey bestu lombini heldur enn at gera tey til brund.

Tað er nógvastadni kring landið, at tað verður latið illt í ár.

Annars heldur Dánial Joensen, at tað er sunt at kapping er komið í seyða-

Hetta eru teir, sum hildu skil á seyðasýningini í Hvalba: F.v. Poul Samuelsen, sýnsmaður, úr Haldórsvík, Róin Schrøter, skrivari, úr Hvalba, Dánial Joensen, sýnsmaður, úr Kollafirði, Óli í Hjøllum, sýnsmaður, úr Porkeri og Eliesar Poulsen, fyriskipari í Hvalba

haldið.

Í so máta hava seyðasýningarnar verið eitt stórt framstíg fyri føroyskt seyðahald, tí nú eru menn farnir at kappast um at hava vakran og góðan seyð.

Og sum heild er seyðurin blivin nógv betri um alt landið, siðani seyðasýningarnar byrjaðu.

Hann nevnr t.d., at fyrsta árið, hann var í Hvalba, legðu hann merki til, hvussu

nógvur seyður var skeivt fottur. Tað er blivið nógv betrið við tí nú.

Og sum heild halda vit, at seyðurin er blivin nógv vakrari við tað, at menn gera sær nógv stórrí ómak

at velja brund.

Tá ið seyðurin verður sýnaður, verður hugt eftir, hvussu ullin er, hvussu hann stendur og, hvussu hann ber seg annars.

Somuleiðis verður hann máldur um bringuna, um mjórggin og hæddin verður mæld.

Tað er sostatt ikki altíð tann størsti seyðurin, sum fær virðislonirnar.

Hava ov nógv á

Annars sigur bóndin á Kjalnesi, at seyðurin í Suðuroynni er minni enn seyðurin norðanfyri.

Og hann heldur, at orsøkin til tað kann vera, at suðuroyingar hava nakað nógv á.

Hann sigur, at tað loysir seg avgjort ikki at hava ov nógvan seyð.

Tað er nógv betri at hava minni seyð á. Tí tá verður seyðurin nógv betri og tað fáast úttan íva væl fleiri kilo burtúrur slaktinum.

So kjalnesibóndin heldur, at tað kundi verið ein møguleiki, sum suðuroyingar kundu umhuga, at minka áseyðatalið.